

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. VII.

Декемврий 1898.

Брой 12.

КОЛЕДА ВЪ ЕДИНЪ ХАНЪ.

Коледа! И студения въздухъ ечи отъ радостнитъ викове. Коледа, и въ милиони домове, дѣца и възрастни сж весели и чести. Коледа, и азъ съмъ билъ осъденъ само за пѣколко стотини грѣхове които азъ съмъ забравилъ — или ся старая да мисля че съмъ забравилъ, и много ми ся иска да можъ да забравя — да прѣкарамъ деньтъ въ единъ хотелъ.

Около 365 дни въ годината, азъ съмъ приятелъ на хотела. За около седмъ мѣсяци въ годината азъ нѣмамъ другъ домъ. Азъ му съмъ благодаренъ за сърдечния приемъ, за нелицемерното му усърдие, за най съвършеното му гостоприемство. За чловѣкътъ който пѣтува, нѣма нищо по приятно отъ учтивостта която му се показва въ хантъ. Хантъ узнава отъ какво имашъ нужда, съ най малко думи, съ най малко питания, дава ти го, и тя оставя на мира. Ако желаешъ да бждешь смущаванъ, ти трѣбва да ставашъ за това порѣчка въ писалището на хантъ. Другояче, твоята стая е свята като олтарьтъ на единъ храмъ. Трѣбва да има единъ законъ който да принуждава хората да държатъ хотелъ една година, прѣди да иматъ право да канятъ чужденци у домоветъ си. Искусството на гостоприемство е мжчно, деликатно. То изисква дълбоко съзерцание, широки понятия и голѣми стаи, съ най малко една кука за закачение нѣща — гостьтъ, на примѣръ — и една маса за пи-

шение, на която поне единиятъ кракъ да не може да тапцува, и останалитъ три да сж нейно си притѣжанне. Никой чловѣкъ не може да пише лирическа поезия на една маса съ хубаво гравирани крака, отъ които, обаче, само двата достигатъ до подьтъ същеврѣменно. Нъ, азъ не намирамъ удоволствие въ хотела на Коледния день. Азъ съмъ го опиталъ много пѣти, и види ся че нѣма приспособимостъ въ деньтъ и мѣстото. Първата Коледа ся отпразднува въ единъ ханъ, и чловѣкъ може да прѣдполага че една прѣходна къща ще бжде най сгодното мѣсто въ свѣта за прѣкарване досньтъ. Нъ ний четемъ въ Евангелието отъ Лука, че повороденото дѣте бѣше „положено въ една ясла,“ защото нѣмаше мѣсто за тѣхъ въ хантъ. „Възможно е това да е една причина че отъ тогава до сега, Коледата ся вижда да е неумѣстна въ хантъ.

Въ настоящия случай за който азъ не съмъ нито дума казалъ, азъ лѣжахъ на лѣгло то си до когато ми бѣ удобно. И хората които глѣдатъ на моето слабо тѣлосложение съ глadiatorскитъ му рамена, нѣматъ никаква идея каква сила на търпение азъ притѣждавамъ въ надпрѣвзвараия за дълго спанне. Азъ ся смѣя на търмежтъ на звѣнца за ненаврѣменно ставанне, и когато нѣкое широко — устато момче вика изъ коридора „последниятъ звѣнецъ за закуска!“ азъ ся усмихвамъ горчиво, и съ прѣзрение хвъргамъ главата си върху другата възглавница; и когато тя земе формата на дъска

за кълцание мѣсо — онази която едно врѣме бѣше освятена отъ царнетѣ за почивка на чловѣчески вратове, азъ си турямъ главата въ нея, склучвамъ ржцѣтѣ си върху грждитѣ си, и съ удоволствие ся чуда дали азъ изглеждамъ като Мария Шкотландската царица. Ако азъ изглѣждамъ, азъ не ся чуда че Елисавета отсѣче вратѣтъ ѝ.

— „По сладка жена никога не е дишала.

Отъ Английската царица Елисавета.“ Нѣ лошото съ Елисавета бѣше че тя не ся задоволяваше съ своето дишание. Сегизъ тогизъ тя искаваше дишанието на нѣкои други, съ една брадва. Нѣ азъ ся отстранихъ отъ прѣдмѣта и причината е неопрѣдѣленото, не утишеното влияние на Коледата въ ханѣтъ.

Чловѣкъ не може да не бжде безпокоенъ. Хънѣтъ може да побира 250 гости, а сега има едвамъ една дузина. И нѣкакъ си ний странимъ единъ отъ другъ. Всякой отъ насъ ся смъртно страхува да не би другиятъ да прѣдложи нѣкой начинъ за прѣкарване весело денѣтъ задружно. Въ много години на хотелски Коледи, азъ никога не видѣхъ единъ чловѣкъ който имаше дързостта да направи такъво едно прѣдложение. Еднжжъ, обаче, азъ помислихъ че ся намирамъ въ голѣма опасностъ. То бѣше въ стария Св. Финиксъ, Омахоха. Ний бѣхъ само петима въ ханѣтъ, гдѣто единъ день по прѣди имало 183 души. За да избѣгна писарѣтъ, който съвѣстно ся стараеше да да ми каже едно весело „добро утро“ — вий никога не чувате „Честито Рождество“ въ ханѣтъ, азъ влѣзохъ въ читалната. Единъ чловѣкъ който пишеше своето си име на хотелски пликове и послѣ ги късаше на парчета, скочи на крака, грабна нѣщо отъ масата по единъ начинъ като че бѣ виноватъ въ нѣщо, и съ стиснати устни ся приближи къмъ мене. Азъ мислѣхъ че нѣщото което той взе отъ масата бѣше една връска картини, и половинъ криминалното му поведение, когато той нервно поглѣждаше къмъ двама други гости които сѣдѣха при прозорцитѣ и глѣдаха къмъ разни посоки, мя убѣди че той щѣше да ми приложи да играемъ на карти. Азъ никога не играя на карти. Азъ турихъ ржката си въ джебѣтъ си и сграбчихъ една кибритена кутия, единчкото оръжие което азъ нося, и чакахъ въ отбранително положение. Разбойникѣтъ ся

спрѣ кога дойде по близо до мене.

„Извинѣте мя,“ казахъ азъ студено.

„На мене ли щѣхте да говорите?“ каза той остро.

„Не,“ отговорихъ азъ горделиво.

„О!“ каза той съ едно околчество измѣнение на гласа.

„О!“ казахъ азъ съ единъ натрътенъ тонъ.

И тѣй ся разминахме съ достойно мълчание всякой чувствувайки че съ голѣма мжчнотия ся е избавилъ, че нищо друго освѣнъ цеговата твърдостъ му попрѣчи да влѣзе въ единъ приятенъ разговоръ съ единъ съсѣдъ странствующъ по цѣла Кападокия, както и другиятъ по Витиния.

На Коledenъ день въ ханѣтъ, слугитѣ въ праздната, ечаща трапезария не обръщамъ много внимание на чловѣка. Ако всичитѣ гости си отидѣха, тѣ щѣха хубаво да празнуватъ. Тѣ глѣдатъ съ негодование къмъ испадналиѣ при тѣхъ пжтници, не доволно мнозина за да направятъ хотела оживленъ и веселъ, нѣ достатъчно да го държатъ отворенъ. Тѣ сж внимателни нѣ не толкова готови за прислуга. Тѣ ти донасятъ обѣдъ като единъ който черпи на погрѣбение, гдѣто отворената сърдечна веселостъ е забранена, и приказки за случаятъ на вдовицата пакъ да се ожени ся казватъ само съ едно придрано и меланхолическо пѣпнение.

За да ся увѣнчае подигравката, има единъ дѣйствителенъ Коledenъ обѣдъ на масата, мисирка, кекове и пр.

Всякой който може, отива си у дома за Коледа. Заранѣта азъ писовахъ писма догдѣто ми стана толкова мжчно за дома щото охотата ми съвсѣмъ исчезна. По послѣ на обѣдъ мисирката бѣше безвкусна като дивячъ. По нѣкога моитѣ сълзи текѣтъ когато мисля какъ Индийцитѣ мжчаха и съсичаха нашитѣ дързостни пионери праотци. Нѣ сърдцето мя боли когато азъ мисля че онѣзи отъ тѣхъ които ся избавяха отъ Индийската томахокъ (тесла) трѣбваше седмици и мѣсяци да ся хранятъ съ дивячъ.

Когато излязахъ отъ трапезарията, азъ срѣцнахъ другъ гостъ който влазеше. Лицето му свѣтна кога мя видѣ че азъ излязахъ. Това бѣше пѣрвиятъ веселъ поглѣдъ който азъ бѣхъ видѣлъ прѣзъ онзи день, и то се знае че азъ ся докачихъ. Моето умственно равновѣсие ся повърна когато азъ видѣхъ и друга жертва на стълбата. Азъ

познахъ отъ намръщеного му лице че той отиваше на обѣдъ. Азъ мразяхъ да му довърря, нъ стана ми добръ като му казахъ, „Ей тамъ има и другъ.“ И азъ ся усмихнахъ като видѣхъ че той изгуби лице.

Нъ течението на най дългата рѣка ся свършва въ дълбокото синьо море освѣнъ въ Аризона гдѣто тя ся свършува въ пѣськътъ. Дългиятъ Коледенъ день ся смрачи и азъ припасахъ чрѣслата си и отидохъ на упражнението на Недѣлното Училище, гдѣто слушахъ пѣсни, декламации и пр. И тогава си излѣзохъ и отидохъ на Св. Финиксъ.

„Момче“ казахъ на слугата, който бѣше нѣколко години по старъ отъ мене, „донеси ми моя ключъ, азъ ще отидѣ да си лѣгна.“

Той мя глѣдаше любопитно като ми показа стаята ми и чакаше за нѣщо.

„Нѣма да тя е грижа ако спишъ въ ну-
меро 13, господине?“

„Не,“ азъ казахъ, „азъ съмъ готовъ да спя и въ 1313, само ако стаята е добра.“

„Да, Г-не,“ каза той, „Тя е добра стая. Глѣда къмъ Католическото гробище, Г-не. Около Юлий единъ чловѣкъ ся уби тука въ тази стая. Отъ жалость за дома, казаха докторитѣ.“

„Тука?“ казахъ азъ съ по живъ интересъ.

„Да, Г-не. Лѣгна на лѣглото си и ся застрѣли право прѣвъ грѣдитѣ. Куршумътъ прѣмина прѣвъ лѣглото чакъ до подътъ.“

„Прѣвъ туй сжщото лѣгло?“

„Не зная да ли е сжщото лѣгло, нъ то стоеше на сжщото мѣсто.“

Азъ му дадохъ за каквото той чакаше, и полазихъ въ лѣглото. Азъ заспахъ и сънувахъ че ямъ Коледенъ обѣдъ у дома сѣдящъ при една трапеза три километри дълга, заобиколена съ роднини отъ всичкитѣ вѣкове, отъ три мѣсяци до 97 годишна възраст. Постоянното говорение на постаритѣ, смѣхътъ и бърборението на едно стадо дѣца, и плачътъ и гуканието на 500 бебета напълниха въздухътъ съ една весела дрънкотия която мя направи да ся смѣя и да плача въ сънътъ си. И тѣй, слѣдъ всичко, деньтъ ся свърши честито и весело. Защото въ цѣлия този свѣтъ нѣма нищо тѣй приятно както единъ сънъ, освѣнъ когато ся събудишъ отъ него. Защото всякога е едно благословение да видишъ че си въ единъ свѣтъ на дѣйствителности, а не въ земята на сѣнки.

R. D. Burdette.

ИСТИННО ЩАСТИЕ

Человѣчески животъ, гледанъ повърхностно, прѣдставя ни ся много тъменъ, труденъ и даже неспособенъ. Человѣкъ като е принуденъ да се грижи самичкъ за храната, облѣклото, и за поминѣкъмъ си въобще, често дохожда до голѣмо отчаяние. Струна му се че е дошелъ въ този свѣтъ да се мъчи, просто да бжде злощастенъ. Истинно ли е това? Истинно ли е, че той е създаденъ само да страда? Никакъ. Передовноститѣ, или мѣчпотииитѣ, ако можемъ да ги наречемъ тѣй, които се испрѣчватъ въ ежедневний му животъ, се виждатъ като че ли му прѣпятствуватъ на придобиванieto спокоенъ, веселъ и щастливъ животъ. Но за всички тѣзи нѣща, до голѣма стѣпень, той самичкъ си е причината; никой му не е виноватъ. Ако земемъ да диримъ причитѣ ще видимъ че това е тѣй.

Прочее, разумно е да се попитами: Защо е създаденъ чловѣкъ? Ето въпросъ, който за години и вѣкове е вълнувалъ много общества и народи, и къмъ сжщия въпросъ, драгий читателю, желая да обърна сериозното ти внимание.

Отъ нѣщата които заблѣлзвами въ чловѣка, така сжщо и отъ онѣзи които го окружаватъ, е явно че чловѣкъ е създаденъ да бжде щастливъ. Тѣлеснитѣ, умственнитѣ, а при това и духовнитѣ му приспособления сж силни доказателства че той е назначенъ да бжде щастливъ. Обърнитѣ внимание само къмъ петѣтѣхъ му чувства. Наистина, тѣ сж достатъчно да го направатъ до нѣждѣ щастливъ! Какво наслаждение за него е умственното му знание, за което само неговий умъ е приспособенъ! Какво грамадно щастие за чловѣка е съчувствието, трудолюбието, радостта и любовта, която е изворътъ на блаженство въ чловѣческото сърдце!

Като е тѣй обсипанъ съ такива благословения, то защо сж тѣзи оплаквания и незадоволствия въ чловѣка? Що сж тѣзи разкайвания и даже прокливания на деньтъ въ който се е родилъ? — Да, иматъ си причинитѣ. — Той е погрѣшилъ въ срѣдствата за придобиванieto на това щастие; погрѣшилъ е пътятъ по-който трѣбваше да върви.

„Свѣтътъ въобще дири щастieto въ вѣнчаниитѣ благоприятни обстоятелства“. Спо-

рѣдъ менъ, тукъ е и погрѣшката. Той е забравилъ, че истинното щастие не се състои въ приврѣмenni нѣща нѣ — въ вътрѣшнитѣ правилни душевни расположения. И до когато не обърнемъ сериозно внимание, и не се заловимъ усърдно за това душевно развитие, много години ще се минаватъ, много поколения ще измрѣятъ и много кръвъ и сълзи ще се излѣятъ и пакъ не ще да сполучимъ желаемата цѣль — нѣма да сме истинно щастливи.

Казвамъ, истинно щастливи, защото възможно е чловѣцитѣ да считатъ нѣщо за щастие, когато това е за тѣхното злощастие. Има нѣща които се видятъ приятни прѣдъ чловѣческото око, но като се вкусатъ, тѣ сж най силна отрова. Свѣтътъ е пълненъ съ такива измамливи и врѣмenni наслаждения, въ които чловѣческото сърдце напразно търси истинното щастие. Ето нѣкои примѣри които показватъ въ какво нѣкои считатъ щастieto си: Старо-врѣмenni герой — намиралъ щастieto си въ чашата направена отъ черептъ на побѣдени сн врагъ, и прѣпълнена съ собствената му кръвъ. Щастieto даже на нѣкои отъ днешнитѣ завоеватели е бойното поле, посѣто стъ мъртви тѣла, — и въ громката му слава която се отдава на грубата му сила. Горкий Индпеецъ мисли че ще намѣри щастие като държи ржката си изправена на горѣ, или подложенъ подъ священнитѣ кола, съ надѣжда че душата му ще се съедини съ самага Брахма. Щастieto на ученика е неизмѣримата област на науката и въ изучаването законитѣ на вселенная. И щастieto на сръброблюбецтъ е въ огромното количество пари, иманне и други нѣща. Колко различни понятия за щастieto! А една отъ най-големитѣ пропасти въ която чловѣцитѣ сж падали е *богатството*.

Нѣмамъ никакво съмнѣние че чловѣцитѣ прѣувеличаватъ значението на паритѣ. Трѣбва да помнимъ, че най-великитѣ дѣла въ този свѣтъ сж извършени не толкозъ отъ хора, които сж располагали съ голѣмо иманне, колкото отъ хора, на които материалнитѣ сръдства сж били ограничени. Всичкитѣ дълбоки мислителни и изобрѣтатели на различни машини, и които сж ползували чловѣчеството до голѣма стѣпень, сж били хора съ умѣренни сръдства. Богатството рядко е бивало като единичката подбудител-

на сила къмъ велики дѣяния, но напротивъ то често ги парализира, и може да се каже, че богатството толкова облагородило чловѣчеството, колкото го и е озлочестило. Погледнѣте, за примѣръ, наследниктъ който получава въ наследство голѣмо иманне; той скоро се насища отъ животтъ си; вижда му се легкѣ, и оставя му доста праздно врѣме; единичката причина която мож да посоча е, че нѣма цѣль въ животтъ си, слѣдователно, нѣма и борба. Той като че ли спи умствено и нравствено. Честитъ ли е токовъ чловѣкъ? никакъ. Положението на такъваго чловѣка не е за завидание. Той е подобенъ на морския коралъ надъ когото морскитѣ вълни образуватъ своитѣ приливи и отливи.

Казанитѣ до тукъ сръдства за постиганieto на какво-годѣ щастие, въ нѣкои случаи сж голѣми добрини, но сж и суетни, за това, и не разумно е да ги считамъ като източници за истинно щастие. Тѣ освѣнъ че сж пагубни когато се злоупотрѣбятъ, и освѣнъ че съ голѣми усилия се придобиватъ, но, даже и когато се придобиятъ, тѣ не насищатъ чловѣческото сърдце и не успокояватъ чловѣческата душа, която е сѣдалището на истинното щастие. Слѣдующия примѣръ ще послужи за пояснение на казаното ми до сега: Приказва се, че Александръ Великий, слѣдъ като прѣвзелъ всичкий тогава познатъ слѣтъ, ако и да билъ толкозъ прочютъ по-военнитѣ си подвизи, а сжщеврѣменно и по-своего си кръвопролитие и жажда за слава, сѣдналъ да плаче. Генералитѣ му го попитали, защо плаче. Той отговорилъ: „Защото не остава вече какво да прѣвзимамъ.“

Но може би нѣкои ще кажатъ, че прѣвдени примѣръ е толкозъ ясенъ щото нѣмаше пужда и да се привежда. То се знае че свѣтската слава не облагополучава чловѣка; и за възражение може би ще кажатъ, че умственното развитие е доволно да направи чловѣка истинно щастливъ. Това е добро внушение, но позволѣте ми, драгий читателю, да направя нѣколко кратки бѣлѣжки и върху тѣзи точка на този толкозъ важенъ прѣдметъ.

Знаемъ, че да се развива чловѣческото тѣло правилно, то трѣбва да се храни съ прилична и наврѣмenna храна, трѣбва да прави нуждитѣ тѣлесни упражнения, и да

има доволно свѣтлина и чистъ въздухъ. Тоже и умственното развитие е много потребно, защото по умственитѣ способности (които сѣ продуктъ на ония на душата) чловѣкъ прѣвсхожда всичитѣ други животни. Материалътъ за умственното ни развитие е знание; нѣма съмнѣние тогава че познанията ни върху полѣзни и нужди прѣдмѣти сѣ тлѣста умствена храна. Но не стига само това на чловѣка, защото той може да е много ученъ, но да не е развитъ и възпитанъ, — а колко повече и истинно щастливъ. Жанъ-Жакъ Руссо, прочуютъ по естественнитѣ науки, философията и Педагогията, въ размисленията си извикалъ: „О сждбо, сждбо, повърни ме въ първобитното ми диво и просташко състояние за да съмъ щастливъ!“ Руссо утвърждава това безъ обаче да има достатъчно доказателства, и увлеченъ отъ необузданитѣ си страсти, горкий, потърсилъ щастие въ простотата която е источникъ на много нещастия и бѣди. Единъ неговъ съвременникъ ето що казва за него: „Руссо, като чловѣкъ у когото липсвало душевно развитие, скоро достигналъ до най-низката развратностъ Той се не задоволявалъ отъ нищо; струвало му се че цѣлий свѣтъ му се смѣе. Тѣжки и мрачни мисли обладавали сърдцето му. До толко бѣше не спокоенъ щото той не смѣеше да отива въ мѣста дѣто имало много хора събрани.“

Ето какво е положението на чловѣкъ който ако и да билъ умствено развитъ, но то не му спомогнало за достиганieto на истинно щастливъ животъ.

Нека спрѣ съ тѣзи размисления. Доволно съмъ ви писалъ, драгий читателю, ако и да въ кратцѣ, за злощастията въ животътъ ни. Желая да обърна вниманието ви къмъ друга точка на прѣдметътъ, именно, *кои сѣ условията за да бѣде чловѣкъ истинно щастливъ?*

Отъ казаното до тукъ видѣхме, че истинното щастие не се състои въ многото учение, богатството, славата, или въ други подобни тѣмъ прѣимущества. Но не е ли тогава щастieto нѣкое случайно, или едно минутно наслаждение? Не. Щастieto е едно скъпоцѣнно състояние придобито съ усилия, и продължителни и неуморими трудове. Истинно щастливъ е онзи чловѣкъ, който се е сдобилъ съ най-много чловѣколюбиви качества; само този видъ щастие

рѣшава сждбата както за сегашний така сждо и за бждщия животъ. Такъвъ чловѣкъ се подлага подъ извѣстни нравствени закони, и колкото чловѣкъ разбира и се съобразява съ тѣзи закони, до толкозъ той става съвършенъ и по близо до истинното щастие. Прочее, не ще погрѣши, ако кажа, че понятието за щастieto е мѣрката съ която мѣримъ нравственното естество на чловѣка.

Безъ да се впускамъ въ много подробности, азъ ще изложа въ кратцѣ нѣкои отъ по главнитѣ условия за сполучаванieto на истинното щастие.

Първо, *трудолюбieto* е едно отъ тѣзи условия. То се знае, че първата стѣпка въ животътъ ни трѣбва да е, да изберемъ нѣщо за което ще се стрѣмимъ. Отъ всичкитѣ чловѣци които се раждатъ въ този свѣтъ, малцина сѣ ония които избѣгнуватъ отъ тѣзи необходимостъ, но строго казано, тѣ не могатъ да избѣгнатъ, защото това е тѣхното расположение — такъво е естеството имъ, — трѣбва да иматъ цѣль. Слѣдствието на това расположение въ естеството ни, освѣтъ дѣто заякчава тѣлесний ни организъмъ, като ни запазва отъ разни болѣсти, но още повече, то ни снабдява съ потребнитѣ нужди за чловѣческий животъ. Тука сега дохождаме до такава точка въ животътъ дѣто трѣбва всѣкой лично да рѣшава за себе си. За младежа, особено, тѣзи е най-важната минута, — минута, въ която трѣбва да се залови за сориозенъ трудъ и да търси своето си щастие.

Второ *да живѣемъ съ надѣжда*, е другото условие което произвежда щастие. Наистина, нѣма по-окаяненъ, и по за съжаление чловѣкъ, отъ онзи, който гледа съ съмнѣние и подозрѣние къмъ бждщето, или къмъ ония които го заобикалятъ. Той въ нищо не намира утѣха и радостъ. Живѣй съ надѣжда и ти ще бждешъ истинно щастливъ.

Трето, *смихливостъ къмъ подобнитѣ ни*, е тоже друго условие което произвежда щастие. Това чувство трѣбва у всѣкого да се намира, безъ разлика, да ли билъ богатъ или сиромахъ, и ученъ или простъ. Никой не може да се отрече че не може да помогне въ нѣщо на другитѣ. „Едно отъ най-важнитѣ прѣимущества,“ казва единъ мъдрецъ, „на чловѣка които го правятъ да е истинно

но щастливъ, а и при това и което го различаватъ отъ другитѣ животни, се заключава въ неговата способностъ да спомага и да дѣйствува задружно съ другитѣ хора.“ Ръдостта отъ това ни чувство е неизмѣрима, това всѣки може лично да узнае; но колко злопастенъ е онзи който очаква само нему да помагатъ!

На конецъ ще кажа, че *любовъ къмъ Бога*, е прѣславното и най важното условие за истинно щастие въ животъ. Китѣтъ не може да бѣде честитъ ако не излиза надъ морската повърхнина да диша чистъ въздухъ; така сжщо и човѣкъ, не може да бѣде честитъ ако е отдѣленъ отъ създателтъ си — Бога. Той е изворѣтъ на всѣко добро — читателю, люби Него и ти ще си безъ друго истинно щастливъ.

Л. А. Мирчевъ.

ИМА ДОВОЛНО ВРѢМЕ ОЩЕ.

Единъ благороденъ човѣкъ като вървѣлъ прѣзъ улицитѣ на Нью Йоркъ, билъ спрѣнъ отъ единъ дрипавъ човѣкъ, който го попиталъ, не помни ли той старийтъ си колегиаленъ съкласникъ Хяри Броунъ? И тогава го помолилъ да му заеме петъ долари. Господинѣтъ си припомнилъ Хяри Броунъ много добръ. Неговий баща билъ единъ твърдъ богатъ човѣкъ. И когато тѣ биле въ колегиата Хяриевото занятие или работа била по добра отъ всичкитѣ членове на класѣтъ му. Той (благородний човѣкъ) погледалъ съ очудване на дрипавий и нечистъ човѣкъ и попиталъ, „Възможно ли е Ви да сте моя старъ приятель и съкласникъ, Хяри Броунъ? „Точно е тѣй,“ казалъ той. Тогава Господинѣтъ го попиталъ: Кажи ми Хяри, какво Ви доведете до това скърбно положение и нужда? „Има доволно врѣме още“ ме доведе до това състояние, казалъ бѣдний човѣкъ твърдъ нажалено. „Азъ придобихъ навикѣтъ да казвамъ това всякога, когато бивахъ повиканъ да работя нѣщо“. Азъ всякога отхвърляхъ да сторя нѣщо на врѣмето му“. „Това разруши моето занятие“. Ако азъ само бѣхъ придобилъ навикъ да струвамъ изведнажъ онова, което знаяхъ че бѣше право да го сторя, азъ можяхъ да бѣдъ единъ богатъ човѣкъ сега.

Веднажъ азъ почти бѣхъ склоненъ да стана Християнинъ и да се присѣдиня съ църквата; но азъ отхвърлихъ това съ — „има доволно врѣме още“, и отъ тогава и до сега, азъ не съмъ ималъ никога и най малкийтъ интересъ въ религия. Азъ съмъ съсипанъ: тѣлесно и доховно, приврѣменно и вечно, — чрѣзъ малкото това прѣдложение, — „Има доволно врѣме още“. И наистина това е твърде жално. Този човѣкъ бѣше оскърбилъ Святийтъ Духъ Божий, и крайтъ на това било погубванието на душата му.

Драгий читателю, не си играй съ сждбината си, недѣй прѣнебрѣгва златнитѣ часове, които Господъ ти дава да избѣрешъ пжтѣтъ на единъ щастливъ животъ въ този свѣтъ, да имашъ вѣра и надѣжда за единъ по добъръ животъ въ Небето. О, не оскърбявайте Святийтъ Духъ Божий, съ когото сте запечатани за деньтъ на искупуване-то.“ Ефес. 4; 30.

Помнете, че той нѣма да Ви даде благословенията си на сила, но ако искате.— „Ето, стоя на вратата и хлопамъ, ако чуе пѣкой гласѣтъ ми и отвори вратата, ще влѣза при него и него и ще вечерямъ съ него и той съ мене.“ Откр. 3; 20.

Ив. Тодоровъ

КОРЕА.

Кореа е единъ островъ въ Источната частъ на Азия, който се спуща отъ Манджурия и лежи по между Китай и Япония.

Пространството на Кореа, заедно съ 10,000 острови които той владѣе, е повече отъ около 166,000 чет. километри. Населението му е около 16,000,000. Хората се дѣлятъ на три класа, горенъ, срѣденъ и доленъ.

Първий или горний класъ е съставенъ отъ Аристокрацията на Кореа, отъ по между които се избиратъ виспитѣ чиновници за държавни работи. Тѣзи претендиратъ добръ да владѣятъ Китайския языкъ и прѣзиритъ ржчната работа.

Въ втория или срѣдния класъ влизатъ второстепеннитѣ чиновници, счетоводцитѣ, търговцитѣ и архитектитѣ. А въ третия и послѣдния класъ сж земледѣлцитѣ, касацитѣ и пр.

Жената въ Кореа се счита за по долна отъ мъжѣтъ. Като дъщеря, жената трѣбва

да се покорява на баща си; като съпруга, на мъжътъ си, и като вдовица, на най голѣмия си синъ.

Кореа е планинско мѣсто, но тамъ дѣто има полета, тѣ сж плодородни. На Югъ климатътъ е топлъ а на сѣверъ снѣгътъ лѣжи на земята отъ три до четири мѣсеци прѣзъ годината.

Градътъ Сиолъ, столицата на Кореа е у-красенъ градъ, съ 150,000 жители.

Царския дворецъ, е на сѣверния край на градътъ. Царътъ е самодържавенъ Монархъ.

Казва се че: Тей, Ужнъ Кжнъ, бащата на настоящия царъ, който умрѣлъ прѣди нѣколко мѣсеци, е билъ единъ крайно лошъ човѣкъ: и на неговата смъртъ, се гледа като на особно щастие за Кореа. Той е билъ Регентъ догдѣ да отрасте синъ му, царътъ, който е наслѣдилъ прѣстола отъ единъ свой безчаденъ Уйчо, и за 25 год. най варварски е управлявалъ. Прѣзъ врѣмето на неговото управление Америка е водила война съ Кореа и слѣдствието отъ тази война е било, че държавата станала свободна страна за влизанието на чуждестранци.

Този регентъ, е билъ врагъ на всѣкакви реформи и особно противенъ на Мисионеритѣ и тѣхното дѣло. Той е умъртвилъ хиляди хора които не сж били спорѣдъ волята му или сж имали свои възглѣдове за вървежа на държавнитѣ работи. Нуждни сж били цѣли три години догдѣ народътъ успѣлъ да го свали отъ властта и да въскачатъ сина му, когато послѣдния станалъ на възраст.

Два пѣти той е правилъ заговоръ за да убие рождения си синъ, и три пѣти да убие снаха си, Царицата. Въ послѣдното покушение, за голѣмо нещастие той сполучилъ и прѣзъ 1895 год. Царицата паднала жертва на неговото звѣрство.

Двореца на този жестокъ Корецъ, който е само нѣколко километра далечъ отъ Столицата, билъ обграденъ съ двойна стража. Първата той самъ си поставилъ за да го пази отъ отмщенията на озлобенитѣ отъ него; а втората, била поставена отъ Правителството, да варди народа и прѣстола отъ неговитѣ безчеловѣчни злостворства. Китайския языкъ е писменния на Кореа. Проказата върлува въ голѣмъ размѣръ изъ сѣверната частъ на държавата.

Едно отъ главнитѣ произведения на мѣстността е оризъ.

Облѣклото на Корейцитѣ, за вѣкове е било сжщото. Болшинството на народа мъже и жени, се обличатъ въ бѣли дрѣхы; а дѣцата въ свѣтли краски, като червени, зелени, жълти и пр.

Женитѣ носятъ товаритѣ, както и домашнитѣ грижи и за това бърже старѣятъ и лесно погрозняватъ.

Аристократката жена, рѣдко пѣти излиза изъ къщата си вѣнъ. Онѣзи които ходятъ по улицитѣ, сж отъ долний разрядъ.

Жителитѣ на Кореа, не сж диваци: напротивъ, тѣ заедно съ Китайцитѣ на равно сподѣлятъ плодетѣ на най старата цивилизация и сж способни лесно да схващатъ много отъ искусствата на сегашната напредничава система.

Корейцитѣ иматъ такива търговски дружества каквито има само въ Антверпенъ и въ Лондонъ; и не по малко богати отъ тѣхъ. Кореа всѣкога е прѣдпочитала да сѣди при подножието на Китай. Въ това той отъ една страна е печелилъ а отъ друга е губилъ. Печелилъ е защото е станлъ съучастникъ съ Китай въ старо-врѣменната цивилизация; а е губилъ защото народното чувство на Кореа е останало съвършенно неразвито; а това го прави да му липсува мъжество, или чърта, която е главната почва за Християнска отхрана.

Работника и търговеца въ Кореа, се считатъ за недостойни да сподѣлятъ благата отъ които Аристократката се наслаждава.

На обикновенната работа се гледа съ прѣзрѣние въ Кореа. А гостолубието е до такава степенъ развито у този народъ, щото гостоприемица се чувствува задълженъ, да храни, топли и даже да облича гостенина догдѣто послѣдния е подъ неговия покривъ.

Корейцитѣ, както нѣматъ свой писменъ языкъ, така нѣматъ и своя религия.

Изъ по между долнитѣ класи, Японцитѣ сж въвели Будайската вѣра, а изъ между високата класа е въведенъ. Католицизмътъ, който за сега брои повече отъ 30,000 слѣдователи. Ев. Религия е пренесена въ Кореа прѣзъ 1884 год. отъ единъ Американецъ, Д-ръ Маклей. първия Мисионеринъ въ страната. Д-ръ Маклей за да положи работата си на здрава основа, съобщилъ цѣльта си на правителството и поискалъ да му се даде право, свободно да проповѣдва на всѣ

кадѣ изъ държавата; което прошение, драговошно му било разрешѣно.

Другъ Мисионеринъ, на име Иванъ Розъ, по късно, съ помощта на нѣколцина учени Корейци, прѣвелъ Новия Заветъ на туземния языкъ; и хиляди тѣла отъ Нов. Заветъ ся вече разнесени изъ народа. Числото на всичкитѣ Мисионери, мъже и жени е 60 души. Столицата Сиолъ е центара на Мисионерскитѣ дѣйствия. Тѣ сж основали училища, церкви, болници, печатници и отъ тука Мисионеритѣ правятъ своитѣ пжтешествия по другитѣ мѣста изъ Кореа.

Отъ време на време се образуватъ класове отъ по интелигентнитѣ Християни, на които се прѣподава Богословие и тогава се пращатъ да проповѣдватъ Евангелието Христово на своитѣ сънародци.

За една цѣла година, въ Сиолъ всѣкой день е имало молитвени събрания и проповѣди изъ разнитѣ части на градътъ както и по селата на около; които служби привличали голѣми множества. Въ Св. Недѣля, церквитѣ сж били прѣпълнени отъ усърдни слушатели.

Който иска да проповѣдва въ Кореа, нѣма да срѣщне особни мъчнотии. Стига той да излѣзе на улицата, и да зададе нѣкой въпросъ или да подаде една брошурка нѣкому. При все че проповѣдването по улицитѣ официално е запретиено, обаче за години никаква бѣлѣжка не е направена на мисията отъ страна на правителството.

Но всичко не е било гладко и тука. Имало е съпротивления отъ личности въ нѣкои мѣста, които сж искали просто да смущаватъ службитѣ. Веднѣжъ, като единъ отъ проповѣдницѣтъ казалъ въ проповѣдта си, че всичкитѣ чловѣци сж грѣшници, единъ отъ множеството се провикналъ: „Не, Г-не, вий не говорите истината: Ето азъ съмъ праведенъ.“ Въ този случай публиката усмирила бунтовника. А когато другъ день той пакъ настоявалъ да смущава, проповѣдника спрѣлъ словото си и му отговорилъ съ думитѣ: „Приятелю, Христосъ дойде да спаси грѣшникѣ а не праведникѣ; слѣдователно ако вий сте праведенъ, то Евангелието не е за васъ.“ Този отговоръ укротилъ раздразненій смутителъ и отъ тогава насетнѣ той прѣстаналъ да размирява събранията, при все че е билъ единъ отъ редовнитѣ посетители на Ев. служби.

Прѣди четири години се основало едно особозаведение подъ името „Покровъ“, болница за безчисленнитѣ болни въ Кореа.

Има единъ твърдъ грозенъ обичай въ тази страна да изхвърлятъ вънъ отъ къщи своитѣ тежко болни, били тѣ мъжие, жени или дѣца. А най вече когато болнитѣ страдатъ отъ страшната за Корейцитѣ болестъ, *Еми-рингъ*, единъ видъ тифосна трѣска, която въ повечето случаи е смъртна. Тѣзи нещастници испждени вънъ отъ домоветѣ си, отиватъ и търсятъ покровъ въ груби и полусрутени колиби. За храна зависятъ съвършено на милостинята която пжтниците, що минаватъ край тѣзи колиби, благоволятъ отъ време на време да имъ подхвърлятъ.

Безъ никаква медицинска помощъ, и безъ домашна нѣжна грижа тѣ оставатъ да мрѣтъ или да живеятъ, спорѣдъ конструкцията на тѣлото и спорѣдъ силата на болѣстѣта.

Много нѣщо е сторено до сега за Кореа отъ Еван. Дружества. Но има вопиюща нужда повече да се стори за моралното, както и за духовното подиганне на Корейския народъ.

И. А.

ГЕРМАНСКИТѢ БЛАГОТВОРИТЕЛНИ ЗАВЕДЕНИЯ ВЪ ПАЛЕСТИНА. *).

Пруссия и днешна Германия жѣнатъ въ Палестина това, що посѣ Пруссия прѣди петдесетъ години, и Вилхелмъ II, се готви да положи тържественно печата на дѣлото почнато отъ краля Фридриха Вилхелма IV.

Бѣше къмъ 1840 г. когато Мехмедъ Али бѣше прѣтърпѣлъ поражение и Сирия и Палестина бѣхж отново въ рѣцѣтъ на Цариградския султанъ. Въ Германия се чухж нѣколко гласове, които прѣдлагаха новъ кръстоносенъ плодъ за да се истѣргне за всѣгда Палестина исподъ мусулманското иго.

Подобна химера не можеше лесно да се осжществи. Въ тази епоха, Фридрихъ Вилхелмъ IV. бѣше кралъ Прускій. Той знаеше, че има въ Палестина нѣколко протестантски подданици, които бѣха безъ защита срѣщу нападенията и неправдитѣ, и които можахж да бждѣтъ прѣдметъ отъ страна на мохамеданитѣ. Съ други думи протестантинѣтъ нѣмаше право да живѣе на султановитѣ земи. Той нѣмаше никаква гаран-

Отъ „Paris Temps“.

ция, не се радваше на нѣкаква сигурностъ.

Кралътъ се рѣши тогазъ да уреди едно учрѣждение, което да бѣде патоварено съ тази работа. Задружно съ Англия. Фридрихъ Вилхелмъ IV. основа протестанско епископство въ Иерусалимъ, и на 21 Януарий 1842 г. първиятъ протестантски епископъ, Александъръ, влѣзе въ свѣтия градъ.

Съобразно съ една клауза въ договора, този епископъ трѣбваше наредъ да бѣде назначаванъ и отъ Англия и отъ Пруссия.

Наскоро обаче това съгласие изгуби своята дѣйствителностъ; становищата се чувствително измѣнявахъ, и се усиливахъ отъ день на день все въ противоположни посоки. Англичанитѣ искахъ да обръщатъ Евреитѣ въ Християнство; Германцитѣ прѣдпочитахъ да направляватъ своитѣ усилия къмъ благотворителни дѣла. Отъ самото начало на съединението, почувствува се, че и двѣтѣ страни мислили да се раздѣлятъ; националниятъ характеръ играеше важна роль; разликата въ езика е сжщо факторъ, който не трѣбва да се прѣнебрѣгва; но сжщественното нѣщо, върхъ което не можеше да стане споразумѣние, бѣше въпросътъ за ржкополаганието Германски свѣщенници отъ Английския епископъ. И дѣйствително. Англичанитѣ, положително отказвахъ да приематъ Германски пастиръ нержкоположенъ отъ Кантербургския архиепископъ или отъ неговъ делегатъ. Германцитѣ не искахъ да се подчинятъ на това правило, което счтахъ тираническо.

На кжсо казано, Англичани и Германци играехъ, всѣкой отъ своя страна, да слѣдватъ лично протестанско дѣло, но сжщеврѣменно и национално. Трѣбваше да се раздѣлятъ приятелски.

Стариятъ орденъ на „Св. Иоановитѣ Ридари бѣше се възстановилъ въ Германия. Естествено бѣше да пожелаятъ членовѣтъ на този орденъ да добиятъ въ Иерусалимъ мѣстността, дѣто тѣхнитѣ прадѣди прѣди седемъ вѣка, бѣхъ защищавали Християнството противъ невѣрниците. Орденътъ на Св. Иоанна се издигалъ не въ старата площадъ Муристанъ, дѣто билъ построилъ Саладинъ едно прибѣжище (домъ) за умопвърдени. Едно първо опитвание отъ Германска страна прѣдъ Портата за да се сдобие съ онова землище не се увѣнчало съ успѣхъ.

Нѣколко години се изминали; бѣше въ

1869 год. Съ голѣмо тържество се бѣше отворилъ Суезкия каналъ. Владѣтелитѣ които присжтствуваха тамъ, не искали да се върнатъ въ респективнитѣ си държави, безъ да отидатъ на поклонение въ Иерусалимъ.

И Императрица Евгения отишла; и подиръ нея Княрскиятъ князь Пруски, Фридрихъ.

Приятелскитѣ отношения бѣхъ станжли по-интимни мѣжду Берлинъ и Цариградъ, и по-напрѣдъ почнитѣ прѣговори се свършили съ подаряванieto на Пруската корона отъ султана старата площадъ Муристанъ. На 7-й Ноемврий 1869 год. Княрскиятъ князь Фридрихъ тържественно я завзе. Въ старата трапезария на Ридаритѣ нарѣдихъ приврѣмenna капелла (черквица) вмѣсто да въздигнатъ черквата Велпка Св. Марии.

Нуждата за раздѣление между Англия и Германия се чувствувахе повече и повече, и въ 1886 г. се извърши окончателно това раздѣление между двѣтѣ велики протестански сили въ Иерусалимъ. Германцитѣ съобразно съ своя принципъ, по-прѣди споменатъ, се занимавахъ особено съ благотворителни дѣла, съ възпитаванне и наставляване на туземната младежъ.

Въ 1851 г. Германцитѣ бѣхъ основали своята болница; началото бѣше естествено скромно. Малко по-малко обаче, заведение то се развива, за да стапе хубаво здание, заобиколено съ градини, които се виждатъ отъ Германския пѣтъ, и владѣятъ височината.

Сестритѣ диаконки, които бѣхъ на чело на болницата, не захъснѣхъ да отворятъ едно училище за вдовици; послѣднитѣ се приематъ отъ начало безъ разлика на вѣра и народност. Никакво опитвание не се правяше за тѣхното обръщание; цѣльта бѣше да ги наставляватъ и поучаватъ по Германската сиропиталищна система. Това заведение познато подъ името Талита Куми, расположено насамъ, близу до Яфанския пѣтъ, приема особено млади Гъркини.

Въ 1871 год. Германцитѣ основахъ едно училище за своитѣ дѣца; числото на послѣднитѣ се увѣличи въ такива размѣри, щото станж нужно слѣдъ нѣколко години, да се увеличи учителския персоналъ.

Се въ тази епоха се основа и друго учреждение, и слѣдъ обикновеннитѣ мжчпоти въ началото, бързо се урѣди и успѣ,

искамъ да кажъ за института Шнеллеръ, на който зданията се виждатъ на дѣсно отъ Яфанския пѣтъ, задъ Еврейскитѣ колонии, при началото на едно земно снижаване което нѣколко стѣпки по-далечъ става Иосафатовата долина.

Това училище нарѣчено Сирийско Сиропиталище, приема момчета отъ всяка възраст отъ всѣко Християнско вѣроисповѣданіе; учатъ ги особено по земледѣлие и главнитѣ рѣчни занаяти, като имъ даватъ по този начинъ възможность честно да се прѣпитаваатъ. Заведението има спомагателно здание исклучително земледѣлческо на полето между Рамля и Лидди.

Въ 1867 год. баронеса Кеффебринкъ основа едно прибѣжище за прокаженитѣ въ Иерусалимъ и околноститѣ. По-послѣ това заведение минѣ въ рѣцѣтъ на една протестантска секта — моравскитѣ братия, които построихъ великолѣпно здание на височината владѣюща Рефаимското поле, близо до пѣтя, който води къмъ резиденцията на Гръцкия патриархъ, Катамонъ.

До тукъ за принадлежащитѣ на националната черква Германци. Заслужва да се споменѣтъ четиритѣ колонии на Темплеритѣ на Хаифа, при подножието на Кармилъ, на Яфа, Саронъ, на сѣверъ отъ Яфа и въ Иерусалимъ.

Отъ горѣизложеното читателтъ ще може да си състави понятие за каква важна роль се чувствуватъ призвани Германцитѣ да играятъ въ Палестина. И Германскитѣ католици обаче не сж останали назадъ въ основанне благотворителни прѣдприятия. Телеграфтъ ни извѣсти, че Германскитѣ Императоръ сполучилъ да земе въ Иерусалимъ твърдѣ хубаво мѣсто, което подарилъ на Германскитѣ Католици, като извѣстилъ телеграфически за това на Папата, който прибрзалъ да му искаже телеграфически своята благодарность. Нѣма съмнѣние, че скорошното посѣщение на Германския Императоръ въ Иерусалимъ ще усили значително влиянието на Германцитѣ въ Палестина.

С. Т.

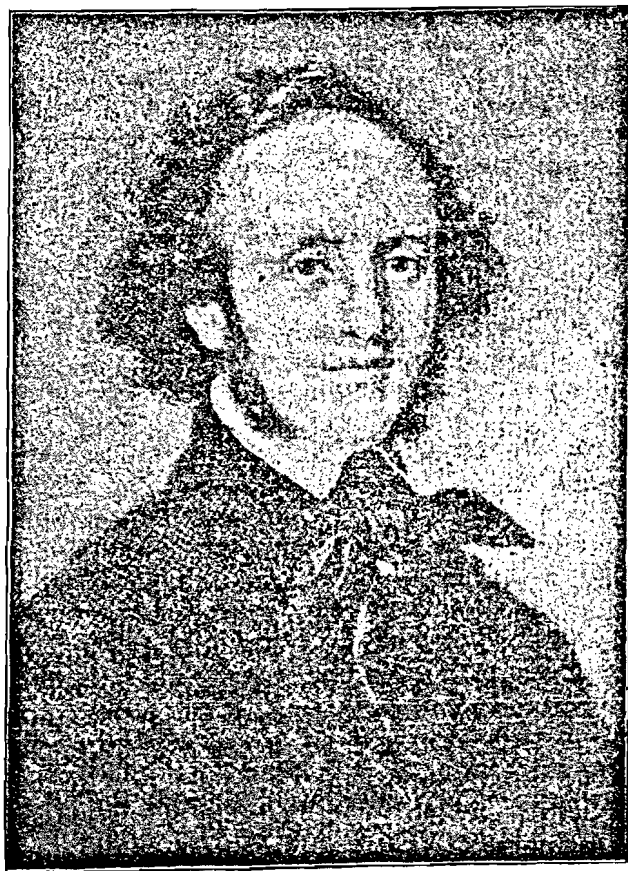
ФЕЛИКСЪ МЕЛДЕНСОНЪ БАРТОЛДИ.

Животътъ на този великъ музикантинъ прѣдставлява много изглѣди които го приспособяватъ за сравнение съ животътъ на

Моцартъ. Забѣлѣжителни подобия и равно забѣлѣжителни противоположности спомагатъ въ разбиране характера и гения на всѣкой отъ тѣхъ. Ако Моцартъ бѣше по голѣмъ гений, Менделсонъ бѣше по непостояненъ артистъ. Единия бѣше роденъ за сиромашия и ограниченята които я придружаватъ, другия за изобиліе и благоврѣмие, по и двамата бѣха щастливи съ родителі, и всякой повече отъ щастливъ въ притежаніето на една съчувствителна и обична по стара сестра, и двамата бѣха дълбоко религиозни естествено макаръ че единия бѣше Католикъ, а другия Протестантинъ. Въ никой животъ не показва по голѣма чистота нито даде потикъ на благородни идеи повече отъ колкото животътъ на Моцартъ и Менделсонъ. Менделсоновата фамилия ся прѣселила отъ Хамбургъ въ Берлинъ въ 1812 год., и останала тамъ, макаръ че прочутия домашенъ палатъ, за който ся е толкова много говорило, станалъ тѣхно жилище нѣколко години по послѣ. Фамилията била богата, възпитана и влиятелна, и имала отлични роднини между учени, поети, артисти и музиканти. Г-жа Менделсонъ била добръ възпитана и тѣй приспособена както и готова да стане учителъ на дѣцата си. Тя изнамерила че Фанне имала музикални рѣцѣ почти щомъ била родена, нѣ Феликсъ билъ на три години прѣди да открие музикалната си дарба, която отъ това врѣме догдѣ станалъ мжжъ, била обработвана по най добрия начинъ познатъ въ искусството. Той всякога билъ музикантинъ, макаръ че той ималъ други таланти. Нѣкоя хармония на сладни гласове постоянно звучала въ ухото му; ако той свирѣлъ нѣщо съ нѣкой инструментъ, той го придружвалъ като свирилъ друго нѣщо съ устата си.

Фанне Менделсонъ била петъ години по стара Феликсъ и неговия избранъ другаръ почти прѣзъ цѣлия му животъ. Неговото галвно име на нея било „Фансъ“ и съ него тя го наричала прѣзъ цѣлия си животъ. Тя била позната като „момчето съ най славитѣ очи въ Берлинъ.“ Въспитана съ братата си по музика и язици, тя стана отлична музикантка само че по малко даровита и усъвършенствувана отъ него, нѣ въ по вече отъ всичко тя бѣше такъва любезна по душа какъто бѣше по лице. Тя съчини нѣкои отъ хубавитѣ пиеси познати като Пѣс-

ни Безъ Думи. Имаше и друга сестра и единъ по-малкъ братъ които можѣха да се прославятъ и двамата ако да не бѣше за извънмѣрната слава на по-старитѣ. Когато още Феликсъ си играалъ съ другарчетата си, той съставилъ отъ тѣхъ една оркестра и имъ станалъ водителъ, като съчинявалъ и наръждавалъ музиката за всякого. Тѣ ся упражнявали въ Сѣбота слѣдъ пладнѣ и имали за слушатели членовѣ на фамилията. Нѣкои отъ оркестрата станали забѣлѣ-

Феликсъ Менделсонъ Бартолди.

жителни музиканти по послѣ, мѣжду които били Фердинандъ и Луизъ Давидъ, приятели на Фанне и Феликсъ прѣзъ цѣлия имъ животъ. По послѣ концертитѣ въ Недѣля сутринъ въ трапезарията на голѣмата къща станали убѣжище, не само на най-отличнитѣ Берлински жители, но и на забѣлѣжителнитѣ пѣтешественици и музиканти. Къщата станала едно срѣдоточие гдѣто всички които имали подобенъ вкусъ на искусство, музика, философия и литература ся събирали да размѣняватъ идеитѣ си и да ся на-

слаждаватъ отъ гостоприемството на Менделсонови. Лѣтно врѣме дѣцата ся много наслаждавали отъ вънкашнитѣ игри. Слѣдъ уроцитѣ Феликсъ ся качвалъ по дърветата, тичалъ скачалъ, нѣ единъ часъ по послѣ той можѣлъ да ся намѣри въ нѣкое жгълче да чете нѣкоя книга безъ да обръща на нищо внимание. Едно отъ добритѣ нѣща прѣзъ тѣзи дни на младостъ било малкия Седмиченъ Газетъ, който излазялъ редовно зимѣ и лѣтѣ прѣзъ много години, редактиранъ отъ Менделсоновитѣ дѣца. Писалки мастило и книга били оставяни въ една стая за улеснението на членовѣ или гоститѣ на домѣтъ които били поканвани да написватъ и оставятъ за редакторитѣ мислитѣ си които имъ дохождали прѣзъ седмицата. Мѣжду дописницитѣ имало нѣкои отлични имена. Вѣстникѣтъ ся четялъ на опрѣделено врѣме прѣдъ домашното събрание. Уроцитѣ и учението били наврѣменни и непрѣкъснати. Неговото съществуване изисквало постоянна работа. Жално е само че тѣлото не било тѣй силно както билъ умѣтъ.

Отъ дванадесетата му година на татѣкъ неговата слава се увеличавала и той билъ търсенъ и хваленъ на всѣкъдѣ. Той и сестра му били истиннолюбци и тази характеристика ся вижда въ тѣхната работа, както въ тѣхната обноска, искреностъ, и точностъ въ всичко. Фанне била до толкова откровенна щото казва ся че тя неможѣла да укрне нерасположението си къмъ едно лице даже въ неговото присѣтствие.

Братѣтъ и сестрата вѣрвали че музиката си има свой собственъ языкъ който е по горенъ отъ всякое слово, и хубостъта на 48-тѣ Пѣсни Безъ Думи които тѣ съчинили сж достатъчно свитѣтелство за истинността на идеята. За много години този великъ чловѣкъ работилъ въ концертната музика, сифония, ораторио и оркестра, нѣ всякога неговия прѣвѣсходенъ характеръ освѣтлявалъ всичко каквото той вършалъ.

Домѣтъ билъ срѣдоточието на Менделсоновия животъ; първо домѣтъ на неговото дѣтинство пѣленъ съ любовъ, и послѣ неговия домъ въ Лейпцигъ гдѣто послѣднитѣ десетъ години отъ животѣтъ си той прѣкаралъ съ жена и дѣца. Много приказки ся разказватъ за неговата личностъ, вкусове и пр. Неговата любовъ за смѣшекъ, за дѣца,

вкусътъ му за сладка и бонбони: пегата съ която той отпразднувалъ рождения денъ на нѣкого отъ любезнитѣ си, всичко това говори за едно вѣрно и щедро естество. Новината за внезапната смъртъ на сестра му го повалила на земята като че билъ ударенъ отъ единъ неприятелъ. Той никога не ся избавилъ отъ сътрѣсенieto макаръ че живѣлъ нѣколко мѣсяци слѣдъ това и продължавалъ да съчинява. Една отъ най хубавитѣ му кuartетни пѣсни била писана въ нейната память. Почти най послѣдното му дѣло било да купи единъ подарѣкъ на жена си за рождения ѳ денъ.

Неговата смъртъ била дълбоко оплакана отъ цѣлия музикантски свѣтъ, и неговитѣ останки били придружени отъ хиляди, и нѣкои отъ пѣснитѣ които той бѣше писалъ възлязяха къмъ небесата отъ хиляди гласове. Хубави памятници ся въздигнати на Феликсъ Манделсонъ, нъ най великиятъ отъ всички онзи който той самъ си изработи въ свѣстнитѣ издѣлия които той остави слѣдъ себе си.

НЕ ИСПЪЛНЕНИ ПРѢДСКАЗАНИЯ.

Много отъ прѣдсказанията, даже на най забѣлжителнитѣ мжже, сж излязали съвѣтъмъ противното.

Аристотелъ каза че робството ще трае въ вѣки, или ще ся прѣкрати когато совалката почне да тѣче отъ само себе си. Двойна погрѣшка е това; защото робството е вече унищожено, и благодарение на изобрѣтението, совалката може да се каже че работи отъ само себе си.

„Прѣди да ся изминатъ петдесетъ години цѣла Европа ще бѣде републикенска или Казашка.“ пророкува заточеникътъ на Св. Елена прѣзъ първитѣ десетъ години на настоящия вѣкъ. Вѣкътъ е почти свършенъ, и стара Европа е по малка република отъ кога да е, и е доста далечъ отъ всемирното Казачество.

„Италия е само едно географическо изражение, и никога нѣма да бѣде нѣщо друго“ бѣше мнѣнието на принцъ Метернихъ, а точно прѣди смъртъта си той видѣ почти изпълнено онова което той считаше една Утопия.

„Желѣзнитѣ пжтища никога нѣма да послужатъ за прѣнасяние стоки,“ казваше Пиерсъ.

„Нѣма утрѣ за всеобщо гласоподавание,“ извика Гизо, въ надвечерieto на самата революция която го прати въ заточение и прогласи всеобщото гласоподавание за върховенъ законъ.

„Никога,“ билъ отговора на Рухеръ когато го питали кога ще стане Римъ столица на Италия. Скоро слѣдъ това Римъ станалъ столица на Италия.

„Съединенитѣ щати на Европа,“ било пророчеството на всички горѣщи демократи, отъ Викторъ Хюго до Карло Катане, и неговото изпълнение трѣбвало би да стане изведнжжъ слѣдъ паданieto на Наполеоновата империя. Деветдесетъ и осмъ години ся изминаха вече отъ това събитие, но Европейскитѣ държави по далечъ отъ да сж „съединени щати.“

КАКВО СТОРИ КАТЕРИНКА.

„Госпожо, мож ли да дойдж у васъ за да си поиграя съ вашето бебе?“

Г-жа Рожерсъ, която бѣше занята съ сидеросвание (ютилидисвание) погледна въпросително къмъ умолителния гласъ и видѣ при прагътъ едно прѣнебрѣгнато малко дѣте, около осемъ години на възраст, съ едно нажалено, усърдно, блѣдно лице върху което ся видѣха единъ купъ разбъркани къдри.

„Това е Катя Дрю“, каза Мати, въ отговоръ на майчиния ѳ поглѣдъ — момиченцето на Пияния Тимъ“.

„Мълчи, Мати!“ каза бърже майка ѳ, но доста късно за да прѣдвари непрѣдпазенитѣ думи които направихъ момиченцето да ся зачервени и устнитѣ му да затрѣператъ, а това дълбоко покърти майчинското сърдце на г-жа Рожерсъ.

„Искашъ да влѣзешъ и да видишъ бебето? То се знае че можешъ,“ отговори тя любезно. „Гледай, той иска да дойде при тебе, каза тя, когато Джоу, отъ радостъ да се запознае съ чуждото момиче правѣше голѣми усилия да дойде до нея.

„Той толкова прилича на моя малъкъ Недъ,“ каза момиченцето, като падаха сълзитѣ ѳ по главичката на Джоу, „щото азъ не можихъ да се стѣрпя да не дойда“.

„Ами кой е Недъ?“ попита Г-жа Рожерсъ.

„Той бѣше мое братче което остана подъ моя грижа слѣдъ като умрѣ мама.

„Подъ твоя грижа?“

„Да; защото нѣмаше никой другъ, и азъ сторихъ колкото можяхъ; но по нѣкога азъ съмъ мислила че ако знаяхъ по-добрѣ да се грижа за него, може би той щѣше да живѣе;“ и сълзитѣ на дѣтето пакъ почнаха да тектъ.

„Хайде, хайде, миличко, недѣй плака.“ каза г-жа Рожерсъ утѣшително, макаръ че тя обърса очитѣ си съ прѣстилката си. „И какво стана на майка ти?“ тя попита слѣдъ малко мълчание.

„Не зная,“ отговори дѣтето съ единъ възтък уплашенъ гласъ.

„Тя каза че *срдцето ѝ ся строило*“.

Г-жа Рожерсъ още единъжъ обърса очитѣ си съ прѣстилката. „Недѣй се грижи, миличко,“ каза тя; „недѣй говори повече; „играй си съ бебето догдѣ азъ приготвя ручоктъ. Ти можешъ да стоишъ тука до когато искашъ. Ний сме малко закъснѣли тази заранъ, защото моя дѣдо имаше една работа която той искаше да свърши прѣди да ядемъ. Бъди спокойна както у дома си.“

И добрата жена бърже отиде въ мутвака, отъ гдѣто ся повърна съ една паница ястие, точно кога мжжътъ ѝ ся появи на вратата.

Съвсѣмъ ново нѣщо бѣше за бѣдната малка Катя Дрю да сѣдне при една изобилна трапеза и да ся счита като една отъ фамилията; и чувството на спокойствие и благость струваше повече за занемареното дѣте отъ колкото вкусното ястие приготвено отъ искуснитѣ ръцѣ на нейната хазайка. Нъ тя неможеше да ся начуди когато слѣдъ като ся расчисти трапезата, Г-жа Рожерсъ тури прѣдъ мжжа си голѣмата домашна Библия, и той почна да чете отъ нея. Възможно ли е Г-нъ Рожерсъ да е проповѣдникъ? Тя мислѣше че никой освѣнъ проповѣдникитѣ не чете Библията. Какво означаваше всичко това?

„Ти по добрѣ прочети за новия Иерусалимъ“, бѣше казала Г-жа Рожерсъ; „Катя има една майка и едно бебе братъ които сега сж тамъ, и може би нейното бѣдно малко сърдце ще ся утѣши като чуе колко хубавъ е градътъ.“

Дѣтето слуша съ голѣмъ интересъ описанието на града, съ неговитѣ златни улици и бисерни врата, върху които попѣта никога не хвърля тъмни сѣнки, понеже Ангелото е неговата свѣтлина. И когато Г-нъ

Рожерсъ изясни съ нѣколко ясни, усърдни думи че онѣзи които сж любили Бога тука живѣятъ вѣчно съ него въ онова блаженно мѣсто, едно чувство на признателна радостъ изпълни нейното малко сърдце, и тя помисли че ако наистина това е тѣй, и майка ѝ и Недъ ся намираха въ онзи хубавъ домъ, тя не ще вече да скърби за тѣхъ, но напротивъ ще ся радва като мисли че тѣ вече никога нѣма да ся гладни и скърбни нито ще имъ е студено.

Когато тя се завърна въ нечистата малка станчка гдѣто живѣеше, за да приготви утрѣнното кафе на баща си, тя ся много искушаваше да му каже хубавата приказка която бѣше чула, но съ единъ бързъ дѣтински потикъ, тя почувствува че не ще да го е грижа да слуша; но тя неусѣтно пѣше една малка весела пѣснь която накара баща ѝ да отвори своитѣ подути очи съ очудване, и попита. „каково ти прави тѣй да 'чуруликашъ' тази заранъ?“

Много пжти, слѣдъ като баща ѝ излизаше за прѣзъ деньтъ, като я оставяше на нейна си грижа, бѣдното малко момиче отиваше въ приятния домъ на г-жа Рожерсъ. И макаръ че тази добра жена бѣше заета съ много грижи, тя всѣкога бѣше готова да каже една блага дума на скърбното, търпеливо дѣте, и често му даваше практически наставления, слѣдствията на които ся показъ въ промѣнения животъ на Катя. Почна да ся намира вода и сапунъ въ нечистата станчка, дъскитѣ на пода биваха хубаво измиеви, никакъвъ прахъ не ся виждаше по четиретѣхъ малки прозорци, и малкото тенежени сѣдове които бѣха закачени по стѣнитѣ бѣха тѣй свѣтло истрити щото приличаха повече на украшения отъ колкото на сѣдове за готвение. Всѣкоя дупка на пелеринката ѝ бѣше внимателно зашита. Нейната добра приятелка ѝ бѣше казала че е по добрѣ да ся кърпи вмѣсто да ходи распарцаливена, и тѣй като водата бѣше едина лицето и ръцѣтѣ ѝ биваха всѣкога умиеви. Но тя научи и други по добри уроци. Много сѣмена на нѣра забиха коренитѣ си въ нейното крѣчко малко сърдце, отъ поученията на една необразована но усърдна жена чиято майчинска натура копѣеше за прѣнебрѣгнатото дѣте, което бѣше тѣй благодарно за поучителнитѣ ѝ думи.

„Не ми е чудно,“ каза ѝ тя единъ день,

че азъ ся интересувамъ въ тебе, защото азъ не могъ да не мисля че ако азъ бѣхъ умрѣла, моята малка Мати можеше да бѣде въ твое-то състояние.“ И тогава, когато еднѣжъ бѣха сами, тя каза на момичето че прѣди много години нейниятъ мжжъ, Иосифъ Рожерсъ, билъ почти толкова безнадежденъ пиянецъ, колкото е Тимотей Дрю; че много пѣти, въ врѣме на болѣсть, тѣ бивали лишени отъ потребноститѣ на живота; но че тя никога не изгубила вѣра въ милостта на Небесния си Отецъ, който щѣлъ да облѣгчи тѣхнитѣ страдания; че колкото Иосифъ отивалъ отъ злѣ на по злѣ, тя си оставала съ по голѣмо увѣрение въ „вѣчнитѣ мишици“ които сж всѣкога готови да помагатъ слабитѣ; че най послѣ една вечеръ, когато нѣколко пияници ся карали, единъ сѣдящъ при него билъ застрѣленъ. Голѣмо впечатление му направило това събитие, особено като си помислилъ какво щѣше да стане съ него ако той бѣше билъ на мѣстото на убития, и като чулъ на погребението словото на проповѣдника отъ текста, „освѣтъ ако ся покаете и вий така ще загинете,“ такъво отчаяние го обзело щото като ся завърналъ у дома той извикалъ „азъ съмъ единъ изгубенъ грѣшникъ, и за мене нѣма надѣжда въ този нито въ другия свѣтъ“. Тогава тя донесла голѣмата Библия и му прочела историята на „Блудний Синъ“. Думитѣ паднали като балсамъ на смутеното му сърдце, и тогава и тамъ той рѣшилъ да живѣе единъ новъ животъ.

„И чрѣзъ Божието благословение той живѣе;“ каза върната съпруга като обърса очитѣ си; „защото по добръ мжжъ и по благъ баща отъ него не е имало до сега, а това знаешъ ти, Катя Дрю, както го и азъ зная.“

Катя слушаше съ широки отворени, зачудени очи. Тя не каза много когато Г-жа Рожерсъ свърши, но малкиятъ разказъ бѣше развълнувалъ сърцето ѳ до дѣното му; и когато тя се намѣри сама въ стайката си, тя сѣдна на малкия си столъ, и, като стисна една съ друга малкитѣ си рѣцѣ, тя ся впусна въ мисли.

Богъ *извърши* нѣща, тогава, защото хората просиха отъ него. Г-жа Рожерсъ ѳ бѣше казала тѣй по прѣди, и тя мислѣше че го вѣрва; тя никога не бѣше го разбрала по този начинъ. Той обвърналъ г-на Рожерсъ отъ лошитѣ му пѣтища, и го направилъ добръ и благъ, защото неговата жена му ся

молила. И тѣй тя ще му ся помоли съ всичкото си сърдце, и той ще измѣни и на баща ѳ сърдцето. „О да, той ще, ще.“ И Катя склучи рѣцѣтѣ си около колѣнитѣ си, и ся люлѣеше на самъ на тамъ отъ въскъ-щение. Но изведнѣжъ една сѣнка падна върху радостта ѳ. Отъ гдѣ ще вземе тя Библия за да може баща ѳ да чете историята на „Блудний Синъ?“ То се знае че той трѣбва да чете *това* прѣди да се обърне. Но какъ ще го накара тя да чете даже и ако имаше Библия?

Г-жа Рожерсъ ще ѳ заеме нейната, може би? Но не, тя не дързнуваше да я заеме, защото твърдѣ възможно бѣше баща ѳ да я продаде както продаде новата ѳ дрѣшка, която нѣкои г-жи ѳ бѣха купили за да ся облича кога отива на Недѣлно училище, и тогава трѣбва да ся крие отъ нея както я криеше отъ Г-житѣ кога дохождаха да я посѣщаватъ. Не, това не ще да струва. Може би тя ще може да спечели пари. Но тя приемаше само по нѣколко стотинки за работата която вършеше на други, а една Библия трѣбва да коства твърдѣ много стотинки които догдѣ да спечали ще ся мине много врѣме, но тя не искаше да чака. Какво трѣбва да стори? Тя не дойде до никакво заключение, но най послѣ тя стори най доброто което можеше да стори, тя колѣннички и изрече една усърдна малка молитва за баща си, и на свършѣхътъ тя се помоли Богу да ѳ покаже какъ да ся снабди съ една Библия, *и когато ся снабди да направи баща ѳ да прочете историята на „Блудния Синъ.“*

По причина на чувствителността естествена у дѣцата тя не каза на никого, нито даже на Мати, за силното желание което постоянно тѣжеше върху сърдцето ѳ; но прѣзъ много и много нощи онази малка молитва възлазаше отъ бѣдната стайчка, и Господъ я чу и тя се записа въ кингата на памятьта му.

„О, Кате, колеко хубава и весела изглѣждашъ,“ каза г-жа Рожерсъ, въ единъ Декемврийски день, когато тя влѣзе въ малката стайчка съ рѣцѣ пълни съ дърва, понеже мислѣше че момичето може да страда отъ голѣмия студъ.

Катя, която ся навеждаше надъ нѣколко почти угаснали въглини, поглѣдна на горѣ съ една радостна усмивка.

„Да,“ каза тя; „тя не е хубава като вашата стая, г-жо Рожерсъ, но поне тя е чиста.“

„Това е тъй,“ отговори сърдечно приятелката ѝ, „и ти имашъ довольно слънчевна свѣтлина, па и музика,“ като ся приближи при Катината малка птица която свирѣше въ кафезътъ на топлото слънце. „О, Черре, ти правишъ повече шумъ даже отъ моя малъкъ Джоу. Знаешъ ли,“ притури тя, като ся обърна къмъ Катя, „че малката Лиле Моръ лудѣе за една птица за Коледенъ подаръкъ? Азъ перж на г-жа Моръ, и когато азъ отнесохъ дрѣхитѣ миналата седмица, Лиле ѝ ся молеше, о колко настоятелно, за една жива птица която да пѣе!“

„Не Черре,“ каза Катя, и думитѣ бѣха като плачъ.“ О, тя не може да земе Черре!“ „Не, никакъ,“ каза г-жа Рожерсъ като ся смѣеше. „Тя не е едничката птица въ свѣта. Хей,“ каза тя половинъ на себе си, „колко побѣднѣ дѣтето! Колко перевозно е то!“

Катя Дрю имаше причина да прижълтѣе; невнимателнитѣ думи на нейната приятелка бѣха паднали като единъ ударъ върху нейното малко сърдце. За седмица тя ся бѣше молила Богъ да ѝ покаже какъ да си купи една Библия, и сега той ѝ вече бѣше показалъ. Г-жа Моръ бѣше богата, и нейното малко момиченце искаше една птица; Катя Дрю имаше една птица, но ся нуждаеше отъ пари. Да, тя усѣти минутно че този бѣше пжтътъ който Богъ отвори за нея, но тя почувствува същеврѣменно, както много други Християни че тя *не може* да ходи изъ него.

Тази птица, млади мои приятели, бѣше за Катя каквото сж за васъ всичкитѣ ваши хубави играчки и кукли. Можехте ли ся раздѣли отъ тѣхъ ако *знаехте* че никога вече нѣма да ги видите? Черре бѣше едничкото нейно притѣжане, едничката останка отъ по добри дни, птицата която майка ѝ и малкия Недъ обичаха. Много пжти тя оставаше безъ обѣдъ за да му купи жито, и страхътъ че може да го изгуби бѣше единъ товаръ на сърдцето ѝ. Всѣкога кога ся завръщаше у дома, тя глѣдаше да ли той е на мѣстото си; защото баща ѝ бѣше испродалъ много отъ нѣщата имъ. Единжжъ кога баща ѝ мислеше че тя спи, той взе кафезътъ и крадишкомъ се отпрати къмъ вра-

тата; но нейниятъ отчаянъ плачъ покърти даже неговото закоравѣло сърдце, и той я утѣши само съ усърднитѣ си обѣщания че той никога нѣма да я лиши отъ Черре. И сега — о, колко я мъчеше мисльта че ще ся раздѣли отъ него!

Отъ день на день дѣтето съхнѣше. Скърбна и безсърдечна тя сѣдѣше въ малката си стаичка, безъ да помисли даже да посѣти малкия Джоу. Нощъ слѣдъ нощъ тя се прибираше въ не спокойното си лѣгло, безъ обикновенната си вечерна молитва.

Каква полза имаше тя да се моли на Бога да спаси баща ѝ? Той ѝ бѣше казалъ да го избави, и тя не можѣ да да го стопри; и тогава като го чуеше да пада по стълбитѣ по срѣдъ нощъ, пиянъ като дърво, и го слушаше дълбоко да хърчи, тя лѣжеше и плачеше, като мислѣше че тя ся грижи повече за своята птица отъ колкото за душата на баща си, и рѣшяваше че щомъ ся съмне тя ще отнесе птицата на г-жата. Но когато ся съмнѣше, и Черри почнеше да пѣе и хвърчи изъ кафезътъ, и да ся храни отъ устата ѝ, тя пакъ почнуваше да чувствува че е невъзможно за нея да ся раздѣли отъ него; и пейното малко сърдце стана студено и прѣзрително, защото тя мислѣше че Богъ не трѣбва да иска отъ нея да ся отрѣче отъ едничкото нѣщо което имаше, и тънкото ѝ бѣло лице изглѣждаше грозно, и о, колко нещастна бѣше тя!

Най послѣ една вѣчеръ когато тя бързишкомъ заминаваше покрай къщата на г-жа Рожерсъ, тя я повика.

„Защо, Кате,“ казатя „тиникакъ дохождашъ сега у насъ; коя е причината? Бѣдно малко агне!“ притури тя. „Нѣщо тя смущава. Азъ виждамъ това много добрѣ, но нищо, недѣй ми казва ако не искашъ; но все таки жално ми е за тебе,“ и като ся наведе тя я цѣлуна като една истинска майка.

Това малко чловѣколюбиво съчувствие растопи всякия ледъ около сърдцето на Катя, и бързишкомъ тя отиде въ стаята си, хвърли се долѣ на подътъ, и цѣла растрѣперана плачеше. Когато ся поумири малко, тя колѣннич още веднжжъ „при лѣглото си и ся моли на Бога да ѝ прости за дѣто е била толкова лоша, и да ѝ помогне да може да ся раздѣли отъ Черре та да може да спаси баща си;“ и когато ся свърши молитвата тя бѣше честита и имаше миръ, за-

щото борбата ся свърши и тя взе едно послѣдно рѣшение.

Баща ѝ бѣше боленъ и сърдитъ слѣдующата заранъ, и тя не можѣ да излѣзе до слѣдъ пладнѣ. Тя ся зави съ единъ голѣмъ шалъ, който бѣше останалъ отъ майка ѝ, откачи кафезътъ съ птицата и трѣгна на своето пѣтешествие.

Бѣше Коледа вечеръ, и улицитѣ бѣхъ пълни съ хора, всякой отъ които носѣше по нѣкоя връска въ рѣка; но много глави ся обръщаха отъ врѣме на врѣме къмъ малкия прѣдметъ който рѣшително крачеше напредъ.

Най послѣ тя стигна до назначеното мѣсто, и полуоплашено попита стария господинъ който отвори вратата да ли тя може да види г-жа Моръ.

„Не, тя не може,“ бѣше рѣшителниятъ отговоръ. „Тя е много занята днесъ и нѣма врѣме да ся занимава съ просяци.“

„О, моля ти ся, азъ не съмъ просякния,“ извика нажалено Катя. Г-жа Рожерсъ ме знае, и азъ искамъ да видя г-жа Моръ за работа.“

Когато малкитѣ устни изрѣкоха послѣдната дума, стариятъ чловѣкъ не можѣ да ся стѣрпи да ся не насмѣе. „Добрѣ, ако г-жа Рожерсъ тя прати,“ каза той, това е съвсѣмъ друга работа; влѣзъ; азъ ще кажа на моята госпожа,“ и слѣдъ нѣколко минути дѣтето стоеше, цѣло растрѣперано, въ присѣтствието на г-жа Моръ. „Моля ти ся г-жо, г-жа Рожерсъ мя знае. Тя каза че вашето момиченце искало една птица за Коледенъ подарѣкъ, и тѣй азъ донесохъ моето Черре, и надѣя ся че ти ще го купишъ, г-жо, защото много ми трѣбватъ малко пари.“

„И защо ти трѣбватъ паритѣ, мое малко момиче?“ каза любезно госпожата.

„Азъ ги искамъ за — О моля ти ся не дѣй мя пита, г-жо, то е тайна, никой не знае; искамъ да кажа,“ притури тя, „че освѣнъ Бога и мене никой не знае.“

„Добрѣ, азъ мисля че ще го купя,“ каза г-жа Моръ. „Колко искашъ за него?“

„Азъ не зная,“ отговори дѣтето нерѣшително. „Азъ не зная колко ще коштува една Библия. О, азъ забравихъ!“ каза тя, като спрѣ смутена. „Азъ почти казахъ тайната си.“

„Доволно ли е единъ доларъ?“ попита госпожата.

„Единъ доларъ — това е сто стотинки!“

извика тя радостно. „О да! азъ съмъ увѣрена че ще можъ да я купя за толкова.“

Студенитѣ ѝ прѣсти усърдно стиснаха банкнотата която Г-жа Моръ ѝ тури въ рѣската, нѣ когато госпожата взѣ кафезътъ да го отнесе горѣ и тя почувствува че това бѣше послѣдната ѝ раздѣла отъ любимата ѝ птица, сърдцето ѝ потъна като куршумъ въ грѣдитѣ ѝ.

„О моля ти ся, г-жо, чакай да го видя още еднажъ прѣди да си отиде!“ тя извика, и тогава, като колѣнчи до кафезътъ и хвърли рѣцѣтъ си около него, тя заплака. „О Черре, Черре, мое милинко,“ хълцаше тя, сбогомъ, сбогомъ!“ „О кажи на вашето малко момиченце да бѣде добро къмъ него!“ продължи тя, като глѣдаше умолително; „той е толкова хубаво птиче!“ и тогава малката фигура стана, зави ся съ дългия шалъ, прѣмина прѣзъ голѣмитѣ врата плачешкомъ, нѣ не ся обърна да поглѣдне на задъ.

Макаръ че скръбъта на едно дѣте е голѣма, за щастие, тя е кратковрѣменна. Съ влазиането въ единъ хубавъ освѣтленъ дюкянъ, сълзитѣ на Катя изсъхнаха. На нея стана доста неприятно че съ единъ доларъ не можѣ да си купи толкова голѣма Библия колкото на Г-жа Рожерсъ. Нѣ продавачътъ я увѣряваше „че малкитѣ сж по сгодни за държане“, и позлатенитѣ краища я примириха съ разликата въ величината. Тя си излѣзи отъ дюкянътъ съ скъпоцѣнната връзка въ рѣка, съвсемъ задоволна.

Когато минуваше покрай г-жа Рожерсъ, тя си припомни че Мати ѝ бѣше казвала че тя ще има Коледно дърво, и бѣше я поканила да дойде да го види. И тѣй тя рѣши да влѣзе за малко; и щомъ влѣзе тя ся намѣри при едно зелено дърво напичено съ червени абжлки, портокали и малки захарени чехли, копченца, кученца и пр. Мати бѣше много весела и постоянно говорѣше че въ цѣлия градъ нѣма по хубаво дърво отъ нейното и молеше майка си часъ по скоро да го запази, тѣй като Катя, за която тѣ чакаха, бѣше вече дошла.

Неописуема бѣше радостъта на Катя когато г-жа Рожерсъ сж приближи къмъ нея съ една нова дрѣшка и ѝ каза че тя е нейна. „Когато ще отивашъ на църква; каза добрата жена, ти може да ся отбивашъ у насъ и да я облечешъ тука гдѣто тя ще бѣде сжвсемъ безопасна.“

Слѣдва.

Съдържание.

на

СП. ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ.

Год. VII, 1898.

	стр.		стр.
Азъ съмъ неговъ, той е мой	56	Критика	5
Акрополисъ	168	Китайски начини	30
Ангели и службата имъ	54	Какво е сторило Христ. за въздиганieto	
Алкохолисти прѣдъ правосъдието	74	на жената	49
Бисери отъ Фенелона	144	Кирилъ и Методий	75
Благоврѣмие	110	Капитанъ Бопъ	100
Боата (змия) на невъздръжанието	29	Крокодилъ	104
Богъ прѣдира миналото	1	Каонпоре	105
Богъ е видѣлина	158	Какво извърши единъ слѣпъ челоуѣкъ	124
Божнето сщществуване	11	Какво стори Катеринка	188
Възрастта за женидба	30	Кратки изражения на голѣми истини	127
Въпроси и отговори	16	Какво нѣщо е чудо	130
Въ единъ стѣкленъ сандѣкъ	125	Кундурадъжията и малкитѣ бѣли кун-	
Въ много топла вода	145	дурки	156
Въ днитѣ на Магьосничество	172	Какъ да станешъ Християнинъ	170
Германски благовѣ. Заведения	184	Коледа въ единъ ханъ	177
Говори съ Иисуса	127	Кореа	182
Гладстонъ	89	Лапландцитѣ и тѣхнитѣ домове	75
Гроздето дѣто неможемъ да стигнемъ	77	Лингвистическо доказателство за Бож.	
Двама нови свѣтци	41	сщществуване	11
Дѣлъ за Господа	80	Ли Хунгъ Чангъ	23
Една хубава легенда	44	Ливанъ	152
Едно смѣшно зрѣлище	43	Линколнъ и умирающето войникъ момче	171
Единъ Булувайски Краалъ	76	Менделсонъ	186
Единъ святъ космъ	93	Менеликъ, царъ	122
Едно внушение за младия мжжъ	125	Маймуни работници	44
Една анекдота за Линколнъ	126	Мѣждународния языкъ	111
Едно извѣстие на любовь къмъ скърбя-		Мѣжду Амер. Индийци	34
щитѣ	154	Младенчество и дѣтинство	31
Има довольно врѣме още	182	Мормонитѣ	57
Истинска Любовь	76	Момчето и Баронътъ	136
Историята на жената на единъ пиянецъ	84	Моцартъ	164
Историята на Джоу	105	Най гол. свадба на Земята	104
Истина	166	Наполеонъ	2
Истинно Щастие	179	На пжтя къмъ съсияния	24
Забѣлѣжителенъ надписъ	79	Наслѣдственность	21
Забѣлѣжителна случка	62	Наслѣдена религия	33
За младитѣ 11, 26, 46, 60		Никога не ся отчайвай	44
Златоустъ	58	Неотвореното писмо	70
Какво да четемъ	27	Не ся страхува догдѣ Богъ е буденъ	95
Какво да учимъ момчетата	25	Неудържимото зло	129
Книжнина 16, 64, 96, 112, 128, 175		Не си досаждай	143

Най щастливото момче въ царството	158	Свадби въ Яба	92
Невидимия Богъ откритъ	158	Синътъ на дърводѣлецътъ	51, 66
Неиспълнени прѣдсказания	188	Свѣта се движи	97, 113
Обществото и неговото Рел. чувство	88	Скрѣбната Индийска Невѣста	62
Отпада ли Христ. Вѣра	17	Стари Маврийски домове	41
Островъ Цейлонъ	108	Старата Чанта	71
Отношен. на женск. раб. къмъ успѣхъ		Съработници	81
на Бож. дѣло	81	Сжеств. на добри и зли ангели	54
Петръ Купъръ	28	Съдери го	110
Проклятията на свѣта	8	Съиздаване характеръ	124
Полза отъ тъмнитѣ пѣща	212	Скрѣбта на едно дѣте	157
Полезни загуби	29	Смъртъта на Г-жа А. Арджмлянъ	142
Писмо отъ починалитѣ	103	Софійската Лотария	171
Происхождението на ржкосванието	48	Стоу, Г-жа Хар. Бичеръ	123
По добръ животъ	141	Тате помогни ми да прѣмина	94
Подражане и примѣръ	65	Тъмна страна гдѣто единъжъ злото слѣ-	
По добрия планъ	159	тъ съ сквернитѣ си крилѣ	35
Продавъ момчето си	110	Тъ сж дѣца	171
Прокажни	123	Франц. чуждестр. Легеонъ	174
Прѣводи на Библията	149	Хамбургския пѣющъ кърпачъ	51
Разговоръ мѣжду Крисъ и Диогена	53	Честни Християни	122
Разни. 32, 64, 79, 95, 111, 127, 144, 176		Чувствата на душата	37
Религиитѣ на земята	62	Що е обръщане къмъ Господа	111
Римския Колизей	5	Яденне прѣди лѣганне	109
Самъ	125	Ямагата, Япон. главнокомандующъ	25

